

Η ΘΕΡΑΠΕΙΑ ΤΗΣ ΣΥΓΚΥΠΤΟΥΣΗΣ (Λουκ. 13, 10 - 17)

†ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΝΙΚΟΠΟΛΕΩΣ ΜΕΛΕΤΙΟΥ

(Διασκευή όμιλίας στη Στεφάνη, στις 7/12/1997)

1. Μήν αλλάζεις δρόμο

Ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός, ὁ φιλόανθρωπος Θεός πού ἔγινε ἄνθρωπος γιά μᾶς, ὅταν βρισκόταν στή γῆ ἔτρεχε ἀπό τόπο σέ τόπο καί ἀπό πόλη σέ χωριό, γιά νά διδάξει τό λαό του καί νά τόν φέρει σέ συναίσθηση καί σέ ἐπίγνωση. Γιατί τό χειρότερο κακό εἶναι, νά εἶναι ὁ ἄνθρωπος παρασυρμένος ἀπό αὐτά πού ζεῖ, πού βλέπει, πού ἀκούει, ἀπό αὐτά πού τόν ἀπασχολοῦν καί νά ξεχνάει τόν δημιουργό του Θεό. Καί ἐξ' αἰτίας τῶν προβλημάτων τῆς ἐπίγειας ζωῆς, νά ξεχνάει τήν αἰώνια μέλλουσα ζωή γιά τήν ὁποία ἔχουμε προορισθεῖ μετά ἀπό τόν ἀγώνα μας πάνω στή γῆ.

Βρέθηκε λοιπόν ὁ Χριστός σέ ἕνα μικρό χωριουδάκι, ἡμέρα Σάββατο, δηλαδή ἡμέρα ἀργίας. Ὁ κόσμος εἶχε συναχθεῖ γιά τήν λατρεία τοῦ Θεοῦ, στόν οἶκο τοῦ Θεοῦ. Ἐκεῖ πῆγε καί ὁ Χριστός.

Ἐκεῖνο πού γινόταν τότε, γίνεται καί σήμερα. Νά, ἐμεῖς ὅλοι, σήμερα, Κυριακή, ἡμέρα λατρείας τοῦ Θεοῦ, ἀφιερωμένη στόν Κύριό μας Ἰησοῦ Χριστό, μαζευτήκαμε στήν Ἐκκλησία, μέσα στό ναό Του, στό σπίτι Του. Γιά νά τόν δοξολογήσουμε καί νά τόν παρακαλέσουμε νά μᾶς ἀφήνει νά φεύγουμε ἀπό κοντά του, τόσο πολύ, ὥστε νά ξεχάσουμε τήν αἰώνια ζωή. Νά ξεχάσουμε τόν δημιουργό μας, τήν ἀγάπη καί τήν χάρη του.

Πόσο εὐτυχεῖς εἶναι οἱ ἄνθρωποι πού κάθε Κυριακή ἔρχονται στήν Ἐκκλησία μέ συναίσθηση. Πού τό ἐπιζητοῦν, πού τό ἐπιδιώκουν καί λαχταροῦν νά ἀκούσουν τήν φωνή τοῦ Θεοῦ, τόν ἦχο τῆς καμπάνας, πού μᾶς προσκαλεῖ νά σπεύσουμε κοντά του. Καί πόσο ἄσχημο εἶναι ὁ ἄνθρωπος νά ἀκούει τήν φωνή τοῦ Θεοῦ καί ἀντί νά τρέχει κοντά του, νά παίρνει ἄλλο δρόμο, γιά ἄλλοῦ καί γιά ἄλλες ὑποθέσεις.

2. Κανέναν δέν περιφρονεῖ ὁ Θεός

Άνάμεσα στους ανθρώπους πού πήγαν νά προσκυνήσουν τόν Κύριο τῆς δόξης, ἦταν καί μία γριούλα, μία μεγάλη γυναίκα, πού δεκαοχτώ ὀλόκληρα χρόνια ἦταν ἄρρωστη. Κάτι τῆς εἶχε συμβεῖ καί ἡ ραχοκοκκαλιά της εἶχε καμπουριάσει καί ἦταν σκυμμένη συνεχῶς. Ἔβλεπε μόνο πρός τά κάτω. Δέν μπορούσε νά σηκώσει τήν μέση της καί τό κεφάλι της πρός τά ἄνω. Ἐμεῖς ὅταν θέλουμε νά παρακαλέσουμε τόν ἐπουράνιο Πατέρα μας, σηκώνουμε τά μάτια μας καί κοιτάζουμε πρός τά ἄνω, λέγοντάς του: «Πατέρα μας, σκύψε καί σύ ἀπό τό ὕψος τοῦ θρόνου σου, ρίξε καί σέ μᾶς μιά σπλαγχνική ματιά»

Ἡ γυναίκα αὐτή δέν μπορούσε νά σηκώσει τό κεφάλι της πρός τά ἄνω γιά νά προσευχηθεῖ. Καί οἱ ἄνθρωποι θεωροῦσαν ὅτι αὐτό εἶναι κατάρα ἀπό τόν Θεό, τιμωρία γιά τίς ἁμαρτίες της. Τήν κορόιδευαν καί τήν περιφρονοῦσαν.

Φυσικά, μπορούμε νά φανταστοῦμε ὅτι βλέποντάς την μερικοί ἔξυπνοι τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, ὅπως κάνουν καί οἱ ἔξυπνοι τῆς σημερινῆς ἐποχῆς, θά ἔλεγαν: «Ἔ, βέβαια ποιός ἄλλος νά πάει στήν Ἐκκλησία, ἀπό αὐτό τό ταλαίπωρο πλάσματάκι. Ἔ, καλή εἶναι ἡ Ἐκκλησία γιά κάτι τέτοιες γριούλες»

Γιά τόν Θεό, ἡ γριούλα πού δέν τήν ὑπολογίζει κανείς, ὁ ἄνθρωπος ὁ ξωφλημένος, τό γεροντάκι πού δέν μπορεῖ νά κουνήσει τά χέρια του, πού δέν μπορεῖ μιλήσει, πού δέν βλέπει, δέν εἶναι περιφρονημένος. Γιατί γιά τόν Θεό εἴμαστε ὅλοι ἴσα. Τό γεροντάκι πού δέν μπορεῖ νά πάρει τά πόδια του ἦταν κάποτε λεβέντης. Καί ἡ γριούλα ὄμορφο κορίτσι. Εἶναι ἁμαρτία νά καταφρονεῖ κανείς τήν γριούλα τῆς γειτονιάς, ἐπειδή τήν βλέπει σέ μιά κατάσταση ἀθλιότητος, ἐξ' αἰτίας τῶν γηρατιῶν. Γιατί χωρίς νά τό καταλαβαίνει περιφρονεῖ ἔτσι τήν μητέρα του καί τόν πατέρα του, πού μπορεῖ νά φτάσουν στό ἴδιο σημεῖο. Καί πάνω ἀπ' ὅλα περιφρονεῖ τόν Θεό πού ἔτσι τά ἔφτιαξε, νά ἔχουμε παιδική ἡλικία γεμάτη χάρη, νά ἔχουμε νειάτα γεμάτα ἀπό ὁμορφιά, νά ἔχουμε ὠριμη ἡλικία γεμάτη δράση, ἀλλά νά ἔχουμε καί κάμψη, νά ἔχουμε καί γηρατιά. Νά ἔχουμε καί φθορά, καί κατάπτωση καί τήν διάλυση τοῦ θανάτου.

Ἐρχόμαστε στήν Ἐκκλησία γιά νά προσευχηθοῦμε καί γιά τούς κεκοιμημένους. Γιατί ὁ φιλόψυχος καί φιλόστοργος Πατέρας μας «ὁ ἐν οὐρανοῖς», δέν ξεχνάει κανέναν, ποτέ. Καί δέν περιφρονεῖ κανέναν ποτέ. Οὔτε τώρα, οὔτε στά γηρατεία του, οὔτε στό θάνατό του, οὔτε μετά τόν θάνατό του. Καί γι' αὐτό ἔχουν δικαίωμα οἱ ἱερεῖς νά προσεύχονται ὑπέρ ζώντων καί κεκοιμημένων, ἀκόμη καί γιά κείνους πού δέν ἔζησαν εὐάρεστα στό Θεό ἐπάνω στή γῆ· καί μέ τίς προσευχές τῶν ἱερέων νά ἔχουν ἄνεση καί ἀνάπαυση καί χαρά.

3. Ὁ Λόγος τοῦ Χριστοῦ εἶναι ζωή καί ἀνάσταση

Ὁ Χριστός ἔχει πάντοτε τὰ μάτια του ἀνοιχτά, γιὰ νά βλέπει τήν χαρά ἀλλά καί τόν πόνο τῶν ἀνθρώπων καί προπαντός τόν πόνο τους. Γιατί ὁ πονεμένος ἄνθρωπος χρειάζεται πιό πολύ τή στοργική παρουσία του. Εἶδε τή γριούλα τήν πονεμένη τή συμπόνεσε καί τήν φώναξε.

-Ἔλα κοντά μου.

Ἡ γριούλα κατάλαβε ὅτι τήν φωνάζει κεῖνος πού δίδασκε τό λαό.

Καί πλησίασε σκυμμένη, μή μπορώντας νά σηκώσει τό κεφάλι της νά δεῖ τό γλυκό του πρόσωπο. Ἐκεῖνος τῆς εἶπε:

-Γύναι ἀπολέλυσαι ἀπό τῆς ἀσθενείας σου. Σέ λύνω ἀπό τήν ἀσθένεια πού σέ ἔχει δεμένη... Θεραπεύσου. Γίνε καλά.

Ἡ γυναίκα ἀμέσως ἀνορθώθηκε. Σήκωσε τήν μέση της, σήκωσε τό κεφάλι της καί στάθηκε σάν ἀγαλμα. Γιατί ὁ λόγος τοῦ Χριστοῦ, ὅπως ἦταν δυνατός, τότε πού εἶπε: «γεννηθήτω φῶς καί ἐγένετο φῶς», καί εἶπε νά γίνει ὀλόκληρη αὐτή ἡ φύση καί ἐγινε, ἔτσι καί ὅταν θέλει καί ὄ,τι θέλει, ὄ,τι πεῖ, γίνεται. Γι' αὐτό εἶναι μακάριος ὁ ἄνθρωπος πού πιστεύει στό Χριστό καί πηγαίνει κοντά του καί ἀναζητεῖ τόν λόγο του καί θέλει νά μάθει τόν λόγο του Ξέροντας ὅτι τὰ λόγια πού εἶπε τότε, τὰ λέει καί σήμερα. Καί ὁ λόγος τοῦ Χριστοῦ εἶναι ζωή καί ἀνάσταση. Δίνει ζωή σέ μᾶς. Καί θά μᾶς δώσει ἀνάσταση μετά τόν θάνατό μας.

Μακάριος ὁ ἄνθρωπος πού ψάχνει τό ἅγιο Εὐαγγέλιο καί τὰ περιστατικά τῆς δικῆς του ζωῆς, γιατί εἶναι γεμάτες οἱ στιγμές τῆς ζωῆς μας ἀπό τήν παρουσία τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ καί ἀπό τήν ἐνέργειά του τήν ἀγαθή καί φιλόνητο.

Κάποτε, Μεγάλη Πέμπτη ἦταν, ἔλεγε μιά γυναίκα στό σύζυγό της:

-Ἔλα νά πᾶμε στήν Ἐκκλησία. Σήμερα θά βγάλουν τό Σταυρό.

Ἐκεῖνος ἔλεγε:

-Δέν τὰ καταλαβαίνω ἐγώ αὐτά.

-Ἔλα τοῦ λέει. Δέν καταλαβαίνεις τήν ὠφέλεια καί τήν εὐλογία πού θά ἔχεις καί μόνο πού θά τόν κοιτάζεις ἀπό μακριά τόν Χριστό, τό σωτήρα μας;

Τέλος πάντων τόν κατάφερε νά πάει. Καί ὅταν ἔβγαλε τό Σταυρό ὁ παπᾶς καί τόν ἔστησε στή μέση τῆς Ἐκκλησίας καί ἄρχισαν νά πηγαίνουν οἱ ἄνθρωποι νά προσκυνοῦν, κάρφωσε ὁ καλός μας αὐτός ἄνθρωπος τὰ μάτια του στό Χριστό καί εἶδε τὰ χέρια του καί τό πρόσωπό του καί τήν πλευρά του νά στάζουν αἷμα.

Καί εἶπε μέσα του: «Ποιός Κύριε σοῦ ἔκανε αὐτές τίς πληγές; Γιατί σοῦ ἔκαναν αὐτές τίς πληγές; Ποιά εἶναι ἡ αἰτία;» Καί θυμήθηκε ὅτι αἰτία τῶν πληγῶν τοῦ Χριστοῦ εἶναι οἱ ἁμαρτίες μας. «ὦ, Χριστέ μου», συνέχισε, «καί ἐγώ φταίω γι' αὐτά πού ὑπέφερες ἐσύ πάνω στό Σταυρό. Γιατί καί ἐγώ ἁμάρτησα καί εἶμαι ἔνοχος ἐνώπιόν σου»

Μετά ἀπό λίγο βγήκε ὁ παπάς καί ἄρχισε νά λέει: «Βλέπετε ὁ Χριστός τί παράδειγμα μᾶς ἔδωσε; Θυσία ἔγινε γιά μᾶς; Ἐσύ τί θυσία κάνεις γιά τά παιδιά σου; Τί θυσία κάνεις γιά τούς ἀδελφούς σου; Τί παράδειγμα δίνεις; Γιά νά γίνουν καλύτεροι, νά πάρουν τό δρόμο πρὸς τά ἄνω; Νά μήν κινδυνεύουν νά χάσουν τήν αἰώνια ζωή;»

Καί συντετριμένος ἀπό αὐτά ὅταν τελείωσε ἡ ἀκολουθία πῆγε στόν παπά καί τοῦ λέει:

-Παπούλη, μπορεῖ νά μέ ἐξομολογήσεις αὐτή τήν στιγμή;

Ἐξομολογήθηκε καί μετά εἶπε στόν ἱερέα:

-Μετανοῶ γιά ὅσα ἔκανα. Ὑπόσχομαι πῶς δέν θά τά ξανακάνω ποτέ πιά. Καί στό ἐξῆς θά γίνω καλό παράδειγμα...

Ἀνάλογη εὐκαιρία δίδεται καί σέ μᾶς κάθε φορά ἐρχόμαστε στήν Ἐκκλησία καί ἀκοῦμε τόσα ωραῖα λόγια. ὦ, ἂν αὐτά μποῦνε ὅλα μέσα στήν ψυχή μας! Ἄν τά ἀκούγαμε μέ τό μέσα μυαλό καί μέ τήν καρδιά μας, τί θά γινόταν αὐτή ἡ καρδιά; Πόσο θά γινόταν θερμή. Γιά τόν κόσμο καί γιά τόν Θεό. Καί πόσο θά γινόμαστε καλύτεροι χριστιανοί.

4. Ὁ Νομοθέτης Χριστός

Οἱ ἄνθρωποι ὅταν εἶδαν τή γριούλα νά γίνεται καλά, δόξασαν τόν Θεό. Ἀλλά ὄχι ὅλοι. Ἦταν καί μερικοί, μέ ἀρχηγό τόν ἀρχισυνάγωγο, πού δυσανασχετοῦσαν. Γιατί ἔλεγε ὁ νόμος τῶν Ἑβραίων, ὅτι τό Σάββατο δέν πρέπει νά πηγαίνουμε στούς γιατρούς. Ἀλλά νά πηγαίνουμε μόνο τίς ἐργάσιμες μέρες. Καί ὁ ἀρχισυνάγωγος δέν ἄντεξε καί εἶπε:

-Τί εἶναι αὐτά τά πράγματα; Γιά θεραπείες ἤρθαμε ἐδῶ, ἢ γιά νά κάνουμε προσκυνήματα καί προσευχές; Σέ ἰατρεῖο μεταβάλαμε τήν Ἐκκλησία μας;

Τοῦ λέει ὁ Χριστός:

-Βρέ ύποκριτή, ὁ νόμος, ἐπιτρέπει τό Σάββατο νά λύνουμε τό γαϊδούρι καί τή γελάδα μας, νά τά πηγαίνουμε στή βρύση καί τά ποτίζουμε. Καί ἄν γιά τά ζῶα ἐπιτρέπει ὁ Θεός νά κοπιᾶσουμε μέρα ἀργίας, πού τό βρήκατε καί λέτε ὅτι δέν μποροῦμε νά ποῦμε μία κουβέντα, γιά νά γίνει καλά ἕνας ἄνθρωπος; Ἐκοπίασα περισσότερο λέγοντας μία κουβέντα, ἀπ' ὅτι κοπιᾶζεις ἐσύ νά πᾶς τό γαϊδούρι σου στή βρύση γιά νά πιεῖ;

Ἀκούγοντας ἐκεῖνοι αὐτά τά λόγια ντροπιάστηκαν γιατί κατάλαβαν ὅτι εἶχαν ἄδικο. Ἀλλά κατάλαβαν καί κάτι σημαντικότερο. Ὅτι ἐκεῖνος πού τούς μιλοῦσε, δέν ἦταν ἕνας δοῦλος ὑποχρεωμένος νά τηρεῖ τίς ἐντολές. Ἀλλά ἦταν ἐκεῖνος πού εἶχε δώσει τίς ἐντολές. Καί εἶχε τό δικαίωμα καί νά τίς ἐξηγήσει ὅπως ἦταν τό σωστό τους νόημα καί νά τίς ἀλλάξει, ὅταν ἤθελε. Γιατί ὁ Χριστός εἶναι Ἐκεῖνος πού εἶχε δώσει τίς ἐντολές στό Μωυσῆ. Εἶναι ὁ Θεός τῆς δόξης, ὁ Υἱός τοῦ Πατέρα μας τοῦ ἐπουράνιου. Πού ὅ,τι εἶπε εἶναι ζωή.

Ἄς παρακαλέσουμε τόν Κύριό μας Ἰησοῦ Χριστό νά μᾶς ὁδηγεῖ πάντοτε στό καλό.

Καί ἄς τόν παρακαλέσουμε νά μᾶς φωτίζει νά κατανοοῦμε τό λόγο του καί νά καταλαβαίνουμε τί σημασία ἔχει ἡ Ἐκκλησία, τά Μυστήρια καί ὅλα ὅσα μᾶς εἶπε, γιά τή ζωή μας καί τήν ψυχή μας. Ἀμήν.-